

Quid significet, quod benedictionis surreptionem illam equanimiter Isaac tolerauit, & quod ad Rebecca suggestionem, Jacob ad vxorem misit accipiendā.

CAPVT XIX.

Nunciata sunt hæc Rebecca. Si hæc dixit in corde suo, quomodo nunciata sunt Rebecca? Sed sciendum quia ille quippiam dicit in corde suo, qui illud quod dicit non vult audiri in publico, sicut e contrario ille palam loqui rectè dicitur, qui illud quod dicit, vbicunq; dicat in publico audiri vult. Vnde & dominus qui discipulis multa secretò dixerat, dicit tamen pontifici, ego palam locutus sum mundo, & in occulto locutus sū nihil. (Quæmittes & vocas Jacob filium suū, dicit ad eum: Ecce Esau frater tuus minatur vt occidat te: Nūc ergo filiaui vocem meam, & consurgens fuge ad Laban fratrem meū in Aran, habitabisque cum eo dies paucos, &c.) Omne consilium pro Jacob à Rebecca sumit initium: Ipsa ad surreptionem benedictionem, illum submisit, ipsa fugæ consilium prior porrigit, & deinde pro coniugio quoque eius sollicita. (Dicit ad Isaac: Tædet me vita mea propter filias Eth. Si acceperit Jacob vxorem de stirpe huius terræ, nolo viuere.) Isaac & surreptio nem benedictionis equanimiter tolerat, & consilium vel placitum eius optimum comprobatur, vt communicato consensu, mittatur Jacob ad accipiendam vxorem de filiabus Laban. Sic nimirum omne consilium salutis gentium, coram domino nostro Iesu Christo ab auctoritate scripturæ processit. Nam ille quidem, pro humano affectu Iudæi cum populum fouere volebat, quemadmodum gallina congregat pullos suos sub alas: Verum tamen exigente scripturarum veritate vt relinqueretur illis domus sua deserta, sic ille non contradixit neque retrorsum abiit, quomodo & Isaac pro defraudatione Esau, vel submissione Jacob, nullum contra Rebeccam, vel contra Jacob verbum fecit. Monstrat illa, qualem nos gentes tenere de beamus religionem, scilicet de fide patrum, & non de ceremonijs Iudæorum, sicut in actibus Apostolorum placitum esse legimus spiritui sancto & Apostolis, & Christus quāquam nihil super hac re præcepisset dum cum illis esset, fed potius dixisset in viam gentium ne abieritis, iudicium tamen hoc appellat, & ratum dicit.

Item de eadem re, & quod Esau in Iudæorum typū auxerit peccatum suum.

CAPVT XX.

Vocauit itaque Isaac Jacob, & benedixit, præcipitque ei dicens: Noli accipere coniugem de genere Chanaan, sed vade & proficiscere Mesopotamiam Syriæ ad domum Bathuel, patris matris tuæ, & accipe tibi inde vxorem de filiabus Laban, auunculi tui. Quem iam ipse nesciens, imò quem deus benedixerat per ipsum nescien-

tē, eum nunc vocat ex nomine, & sciēter benedicit. i. datum in illo confirmat surreptæ benedictionis. Porro Esau (sicut superius dictum est) alienigenis vxoribus cum offensio ne paterni & materni animi adhærendo, nō iam Abraham, non Isaac, aut Rebecca filius erat quippe qui non in benedictione seminis Abraham, sed nomini suo in carne sua generare, & aliam quā dei domum ædificare cœperat. Benedixit ergo filium, suum pater Isaac. At verò finis eiusdem benedictionis, non alius sperabatur, quā ipsum semen Abraham, quod est Christus. Rectè ergo benedictis hæc verba sunt. (Deus autem omnipotens benedicat tibi & crescere te faciat atque multiplicet, vt sis in turbas populorum, vt det tibi benedictiones Abraham & semini tuo post te, vt possideas terram peregrinationis tuæ quā pollicitus est auo tuo. Vidēs aut Esau, quod pater suus benedixisset Jacob, probās quoq; qd nō libenter aspiceret filias Chanaā pater suus, iuit ad Ismahelē, & duxit vxorē, absq; his quas prius habebat, Malalehel filiam Ismahel filij Abraham, sororem Nabaioth.) Aut velut insipientis aut vt verè stultus, fecit hoc Esau. Nam si tædium matris aut offensionē paterni animi lenire voluit, insipientia fuit hoc pacto id facere velle, & hac intentione inconsultis parentibus quos iā in alijs vxoribus offendere rat, ad seruilis declinare tabernacula, quod erat cum electis exire foras. Sic nep̄ Sara locuta est: Eiice ancillam & filium eius, non enim erit hæres filius ancillæ cum filio meo Isaac, & sic factū fuerat. Sin autem, quod verius est, quia parentibus quoq; propter Jacob iratus erat, sicut Cain, & conciderat vultus eius, idcirco vt eos amplius offenderet, egit ita, proculdubio stultus fuit. Vt libet modo, coniugia sua etiā offensione parentum triplicauerit, excusationem nō habet, simul enim insipiens & stultus peribunt. Sic & Iudæi, qui & prius propter traditiones hominū traditiones dei reliquerunt, & postea per sequentes Christum ac discipulos eius amplius in Ismahalem degenerauerunt, testante Apostolo, cum dicit: Sed quomodo tunc is, qui secundū carnē natus est, persequebatur eum qui secundum spiritum, ita & nunc vt libet modo id faciant, siue per insipientiam, siue per stultitiam excusationē de peccato suo non habebunt.

De peregrinatione Jacob, & de visione eius.

CAPVT XXI.

Igitur egressus Jacob de Bersabee, peribat Arā: Cūq; venisset ad quendam locū, & vellet in eo requiescere, post solis occubitū, tulit de lapidibus qui iacebāt, & supponēs capiti suo dormiuit in eodē loco. Nō ergo frustra Apostolus patres nostros peregrinos vocat & aduenas. Cū enim dixisset, iuxta fidem defuncti sunt omnes, non acceptis promissionibus, sed à longē aspiciētes eas, & salutantes.

Ioan. 18.

Matth. 23.

Act. 15.

Matth. 2.

Gen. 27.

Psalm. 48.

Matth. 15.

Galat. 4.

Ioan. 15.

Heb. 11.